

UDENRIGSMINISTERIET

EUROPAUDVALGET
Alm. del - bilag 1403 (offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Etrangeres
Girokonto 300-1806

Bilag

1

Journalnummer

400.C.2-0

Kontor

EU-sekr.

15. juni 2001

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges i forbindelse med Det Europæiske Råd i Göteborg den 15.-16. juni 2001 rapport fra EU's Høje Repræsentant, Javier Solana vedrørende EU's Mellemøstpolitik.

Anders Bay Sundegaard

SN 3160/5/01 REV 5
(OR. en)RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
GENERALSEKRETÆREN/DEN HØJTSTÅENDE REPRÆSENTANT

Bruxelles, den 13. juni 2001

Hr. statsminister

Hermed fremsendes den rapport om Mellemosten, som Det Europæiske Råd i Stockholm anmodede om.

Som De vil vide, omhandler rapporten en kompliceret og stadig skiftende politisk situation i et anspændt miljø. Mit mål har - sammen med Chris Patten og hans tjenestegrene - været ikke at fokusere på individuelle begivenheder, som påvirker situationen, men snarere på underliggende tendenser og mål.

EU's inddragelse i fredsprocessen indebærer langt mere, end det fremgår af vedlagte dokument. Som De vil erindre, besøgte jeg den 1. januar lige i begyndelsen af det svenske formandskab regionen på Deres vegne. Siden da har jeg været der hver måned. Sidste uges rejse har sat et symbolsk punktum for et halvår med en lang række officielle besøg, diskrete politiske kontakter og både hasteforanstaltninger og langsigtede økonomiske foranstaltninger, som er uden fortilfælde.

Det har været et privilegium og en udfordring for mig at fungere som EU's repræsentant i Sharm el Sheikh-undersøgelseskomitéen sammen med så fremtrædende og kompetente kolleger. Resultaterne har været anstrengelserne værd: vi har bidraget til at opstille et sæt af henstillinger, som samtlige relevante aktører, herunder først og fremmest parterne selv, nu ser som den eneste troværdige "køreplan" for en kommende genoptagelse af fredsforhandlingerne.

Jeg håber, at rapporten vil blive et godt grundlag for vore drøftelser i Göteborg.

Med venlig hilsen

Javier Solana

Hans Excellence
statsminister Göran Persson
formand for Det Europæiske Råd

SAMMENDRAG

Her ved slutningen af Det svenske formandskab har Den Europæiske Union fået en større tilstedeværelse i Mellemøsten og en mere sammenhængende politik for denne region. EU's værdifulde politiske rolle både i regionen og med hensyn til bidrag til arbejdet i Sharm-undersøgelseskomitéen anerkendes og respekteres i vid udstrækning.

Den situation, som har udviklet sig de seneste måneder i regionen, er meget farefuld: for Israels sikkerhed, for palæstinenserens fremtid og for stabiliteten i regionen. Der er ingen tvivl om, at meget står på spil for EU, som har en strategisk interesse i stabiliteten i regionen. Det er derfor, EU har øget både den interne koordinering og samarbejdet med de vigtigste partnere og nu spiller en mere aktiv rolle i den kollektive indsats for at finde en vej ud af den nuværende krise (især inden for rammerne af undersøgelseskomitéen). EU's langsigtede interesser i regionen betyder, at Unionen er besluttet på fortsat at spille en aktiv rolle.

Et varigt stop for volden er en nødvendig forudsætning for at genoptage en produktiv, politisk proces. Ansvar for dette hviler på lederne selv; det må udøves på en gennemsigtig og kontrollabel måde. Men de politiske perspektiver må være til stede fra begyndelsen, hvis ikke det israelske og det palæstinensiske folk skal blive ofre for en destruktiv ond cirkel af gengældelse og modgengældelse for den seneste tids vold.

Undersøgelseskomitéens henstillinger udgør en troværdig og afbalanceret køreplan, som bevæger sig fra sikkerheden til den politiske dagsorden. De nyder bred, international støtte. Begge parter vil komme til at stå over for vanskelige valg i processen og må overvinde modstand fra deres politiske bagland og offentlige opinion. For de foreslåede tillidsskabende foranstaltninger vil det være afgørende, hvordan bosættelsesspørgsmålet håndteres.

"People to people"-forbindelserne og kontakter mellem parterne i det civile samfund vil være afgørende betydning for understøttelsen af denne politiske proces, hvis begge parter skal etablere en varig fredskoalition. EU kan bidrage til denne indsats ved at trække på sit ngo-netværk og sin ekspertise.

EU er og vil fortsat være hovedkilden til humanitær og økonomisk bistand til regionen, navnlig bistand til strukturerne for Den Palæstinensiske Myndighed. Men Fællesskabets og medlemsstaternes økonomiske støtte vil under Kommissionens ledelse skulle tilpasses til en situation, som hele tiden ændrer sig, og vil delvis skulle omdirigeres med henblik på at give nyt liv til den vaklende palæstinensiske økonomi.

Endelig er det i EU's langsigtede interesse, at den - så snart betingelserne er til stede - sætter både den subregionale dimension af fredsprocessen i Mellemøsten (det "hvilende" syriske og libanesiske forhandlingsspor) og dens videre Middelhavskontekst (Barcelona) på dagsordenen.

Bruxelles, den 13. juni 2001

RAPPORT OM MELLE MØSTEN TIL DET EUROPÆISKE RÅD I GÖTEBORG

I. INDLEDNING

Det Europæiske Råd opfordrede mig i Stockholm i marts 2001 "til at holde (mig) i nær kontakt med alle involverede parter og til, idet Kommissionen fuldt ud tilknyttes dette arbejde, at aflægge rapport senest på Det Europæiske Råds møde i Göteborg om, hvordan Den Europæiske Union kan spille en øget rolle med hensyn til at fremme genoptagelsen af fredsprocessen". Der blev i den forbindelse rejst det spørgsmål, om det kunne være hensigtsmæssigt at overveje en køreplan inden for disse rammer, der kunne give parterne mulighed for at genoptage fredsprocessen.

Denne konklusion fra Det Europæiske Råd er endnu mere aktuell i dag.

- Vor intensiverede daglige koordinering er en hensigtsmæssig reaktion. Vi skal fastholde og styrke denne vilje. Dette sammenhold kan og skal bygge på en effektiv udnyttelse af de midler, vi har til rådighed.
 - Vi har den potentielle køreplan, som blev efterlyst. Konklusionerne fra Sharm el Sheikh-undersøgelseskomitéen (den såkaldte Mitchell-komité) kan og skal udgøre essensen heri. Vi skal skabe mulighed for en hurtig vedtagelse af en plan og være parat til at fremme gennemførelsen heraf.
- Hver dag, hver time skaber nye udviklinger. Vi må involvere os i håndteringen af krisen, men samtidig tage hensyn til en række mere strategiske retningslinjer, der er baseret på vore langsigtede mål.

II. KRISEN VED EN KORSVEJ

Situationen på stedet er forværret i en sådan grad, at det er blevet særdeles vanskeligt at fastlægge en politisk ramme og en tidsplan for genoptagelsen af fredsforhandlingerne. Vi taler ikke længere om ophør med voldshandlingerne, men om at opnå en våbenhvile og få den til at holde. Vi taler ikke længere om en genoptagelse af fredsprocessen, men om afværgelse af en krigstrussel. At afværge muligheden for krig er nu vigtigere end at genoptage fredsprocessen. Tillidsforholdet mellem lederne på begge sider er blevet alvorligt svækket.

Vi står over for tre store farer, nemlig

- Israel har offentligt stillet det spørgsmål, om præsident Arafat fortsat er en forhandlingspartner, og om Den Palæstinensiske Myndighed ikke er blevet en fjende. Hvis Israel fortsat bliver udsat for vilkårlige terroristangreb, er der risiko for, at den resterende offentlige støtte til fredsprocessen bliver yderligere undermineret. Selv om israelernes bekymring for sikkerheden er forståelig, er vi også enige om, at uden Den Palæstinensiske Myndighed vil der blive tale om det palæstinensiske anarki. Det må paradoksalt nok konstateres i dag, at de økonomiske og finansielle foranstaltninger, som Israel har truffet, svækker Den Palæstinensiske Myndighed, samtidig med at de palæstinensiske bevægelser, der er imod fredsprocessen, ser ud til at opleve en vis fremgang, der gør det muligt for dem at udvide deres netværk i befolkningen. Det er nødvendigt at opretholde institutionerne, hvor skuffende de end er for den palæstinensiske befolkning. Det er den linje, Kommissionen følger, på trods af alle tidligere og nuværende vanskeligheder. Vor bistand er nu blevet endnu mere afgørende.
- Palæstinenserne desperations udgør den anden fare. Den viser sig på to planer. For det første hos menigmand, som dagligt lever under besættelsens tvang og ikke ser nogen

udsigt til bedring. Krisen griber fundamentalt ind i civilbefolkningens liv: politikken med indre og ydre afspærringer besværliggør alle aktiviteter; arbejdsløsheden anslås til at være på 40%, og bruttonationalproduktet er faldet med en tredjedel. For det andet hos lederne, som ikke tror på muligheden for selv det mindste fremskridt i forhandlingerne om den endelige status med premierminister Sharons regering. Den samme tvivl kommer til udtryk i hele regionen.

- Den tredje fare er destabiliseringen i regionen. Den må hverken undervurderes eller overvurderes. Den har skabt alvorlig bekymring i regionen. Der lyder vedvarende røster om ekstremistbevægelsernes genopståen.

III. EU'S ROLLE SKAL SVARE TIL DENS FORPLIGTELSER OG INTERESSER

Freden og stabiliteten i Mellemøsten hører til blandt vore grundlæggende interesser både på grund af den geografiske nærhed og på grund af de farer, vi selv løber i tilfælde af vedvarende ustabilitet i regionen. Stillet over for disse farer har Den Europæiske Union været i stand til at følge to hovedlinjer, som vidner om, at den fælles karakter af dens Mellemøstenpolitik er blevet styrket.

Der skal findes en vej ud af krisen

Dette var formålet med vor deltagelse i Sharm el Sheikh-undersøgelseskomitéens arbejde, hvor jeg repræsenterede Den Europæiske Union. Rapporten, der blev forelagt for parterne den 30. april og offentliggjort den 21. maj, fik bred international støtte. De egyptiske og jordanske myndigheder fandt, at filosofien bag deres initiativ var afspejlet i rapporten. De to parter har offentligt tilkendegivet, at de har accepteret komitéens henstillinger. På grundlag af denne

konsensus har jeg bestræbt mig på at føre en dialog med parterne for at se, hvordan rapportens konklusioner kan føres ud i livet.

Vor politiske dialog med parterne og det internationale samfunds andre hovedaktører skal udbygges

Det forhold, at vi i højere grad har udsendt fælles appeller og har koordineret vore kontakter og besøg, har medført en større europæisk synlighed i regionen. Vor politiske dialog med de israelske myndigheder er blevet kvalitativt bedre og mere oprigtig. Det er med samme åbenhed, at vi har kunnet videreføre et tillidsfuldt forhold til palæstinenserne og vore andre partnere i regionen. Denne indsats er blevet ydet i et tæt samråd med vore andre partnere. Jeg har, ligesom vor særlige repræsentant, Miguel Angel Moratinos, især sørget for at bevare en tæt forbindelse med Washington. USA er og vil altid være af afgørende betydning for genoptagelsen af processen. Vi må blive ved med at konsultere hinanden. Vi kan have egne og specifikke indfaldsvinkler, men målet er det samme. Vi må handle på koordineret måde og sørge for, at vore bestræbelser supplerer hinanden. Alle vore andre partnere er også enige i vor analyse. Jeg tænker især på FN's generalsekretær, Den Russiske Føderation eller andre stater som f.eks. Japan.

I forbindelse med det frygtelige attentat i Tel Aviv natten til den 1. juni gjorde den europæiske koordinering, med en person på stedet, det muligt at undgå en yderligere optrapning. Vi skal opretholde disse intensive interne kontakter i den nuværende meget farlige situation.

Vi skal blive ved med at arbejde i disse to retninger.

IV. RETNINGSLINJER FOR FREMTIDEN

Siden godkendelsen af Sharm el Sheikh-rapporten har parterne erklæret to "ensidige våbenhviler". Disse erklæringer er til dels afgivet af taktiske grunde i et klima af stærk skepsis både internt og internationalt. Volden er siden klart aftaget. På grundlag af denne relative mindskelse af spændingen har intense amerikanske mæglingsbestræbelser (i skrivende stund) resulteret i en våbenhvileaftale, som begge parter i princippet har accepteret. Det har været en vanskelig opgave, og jeg har ydet den støtte, jeg kan, til disse bestræbelser. Vi må støtte denne aftale, hvor skrøbelig den end er. På den anden side må dette fremskridt meget hurtigt understøttes af en mere varig politisk proces. Det gælder derfor om at få gang i den strategiske proces, som Mitchell-komiteén opfordrede til, idet den udtalte, at hvis voldsspiralen skal brydes og fredsprocessen genoptages, kræver det nye bilaterale forbindelser, der omfatter både sikkerhedssamarbejde og forhandlinger.

I denne forbindelse kan vi gøre følgende:

- deltage kollektivt i bestræbelserne på at etablere en troværdig strategi for en tilbagevenden til fredsprocessen
- være rede til at benytte alle til rådighed stående midler for at støtte disse bestræbelser.

Fortsætte bestræbelserne på at inddæmme volden

Ansvar for herfor hviler først og fremmest på parterne selv. Jeg tror, at Israel har valgt at reagere med en tilbageholdenhed, som ikke var selvfølge efter dramaet ved delfinariet i Tel Aviv. Jeg tror, at præsident Arafat i de seneste fjorten dage har udfoldet oprigtige og betydelige bestræbelser for at begrænse antallet af voldsepisoder. Jeg har bedt ham om at orientere os regelmæssigt om disse bestræbelser.

Vi må henstille til de to parter om at gøre deres yderste, men samtidig være klar over, at det er meget vanskeligt at garantere et totalt stop for volden i en konflikt af denne art. Hvad der er vigtigt nu er, at befolkningen på begge sider kan se reelle forbedringer på stedet. For israelerne betyder det større sikkerhed. For palæstinenserne betyder det genoprettelse af bevægelsesfriheden.

Tilskyndelse til en hurtig vedtagelse af en plan for gennemførelse af Sharm el Sheikh-rapporten

Hvis genoprettelsen af roen skal være varig, må den have støtte i et politisk perspektiv. Den plan, som skal sikre udmøntningen af Sharm el Sheikh-henstillingerne, må udarbejdes hurtigt. Etaperne i denne proces og indholdet af etaperne må godkendes som et hele.

Konsolideringen af våbenhvilen bør hurtigt efterfølges af en forsoningsperiode (cooling-off period), som gør det muligt at vende tilbage til den situation, som herskede i området før september 2000. Den bør være så kort som muligt, men også så effektiv som muligt.

Den vil blive så meget mere effektiv, hvis de efterfølgende faser er veldefinerede lige fra begyndelsen. De enkelte faser bør give mulighed for at genvinde det minimum af tillid, som kan danne grundlag for en genoptagelse af forhandlingerne på et meget enkelt grundlag, som er accepteret af begge parter, nemlig gennemførelse af de undertegnede aftaler, så de midlertidige foranstaltninger kan afsluttes, og forhandlingerne om den endelige status genoptages.

Arbejdet med denne pakke bør kunne indledes straks. Vi kan bane vejen for dens vedtagelse. Det er nødvendigt at foretage den tættest mulige koordinering med alle de parter, der er enige i denne analyse, og som allerede tænker i samme baner.

Vi må være bevidste om vanskelighederne. Denne krise efterlader sig ar. Iværksættelsen af henstillingerne fra Sharm el Sheikh-komitéen bliver ikke nogen nem opgave. Der kan opstå mange forskellige vanskeligheder:

- spørgsmålet om tidsplanen. Den skal være klar og ikke give dem, der mener, at fredsprocessen ikke længere har nogen chance, tid til at forhale drøftelserne eller fremture med komplicerede spidsfindigheder. Viljen må være så stærk, som den alvorlige situation kræver det.
- spørgsmålet om stop for bosættelser. På dette punkt er Den Europæiske Unions holdning velkendt. Et flertal af israelerne er indstillet på, at et stop kan være i Israels interesse. Der kan findes en løsning. Det vigtigste er, at det sker på stedet.

Et af vore vigtigste budskaber bør være, at det er nødvendigt at få vedtaget denne pakke hurtigt og at sætte al energi ind på at overholde de indgåede forpligtelser. Parterne kan gøre det. De har offentligt givet udtryk for, at de vil gøre det. Hvis dette ikke var tilfældet, burde vi opfordre dem endnu mere indtrængende til det som led i en så bred international appel som muligt.

Holde sig klar til at medvirke til at genskabe tilliden på stedet

Israelemes og palæstinenserne gensidige tilsagn om at genoprette et godt naboskab med respekt for begge nationer og for deres identitet og ønsker kan fremmes gennem en international hjælp, som understreger disse bestræbelser, neddæmper frygten og medvirker til at genfinde det nødvendige minimum af tillid.

Vi bør klart give udtryk for, at vi er rede til at hjælpe og overveje, hvorledes dette kan gøres i en krisesituation. Hver part vil kunne fristes til at drage modpartens gode vilje i tvivl. Behovet for at inddrage tredjeparter for at lette processen vil fortsat være stort. Der er dannet en fredscoalition i Mellemøsten, som har tiltrådt henstillingerne fra Mitchell-komiteén. Vi er part i denne coalition. På den baggrund vil det kunne blive nødvendigt at være til stede for til enhver tid at anerkende parternes bestræbelser. Hvis de accepterer en fælles målestok for, hvordan forpligtelserne overholdes, bør vi kunne tilbyde vor hjælp hertil sammen med andre. Det er op til parterne at definere, hvilken hjælp ude fra, de finder nyttig. Selv om de ikke gør det, bør vi mobilisere vore politiske ressourcer for at kunne give den nødvendige tilskyndelse.

Det var det, jeg forsøgte at gøre, da jeg anmodede Den Palæstinensiske Myndighed om større åbenhed omkring de bestræbelser, den udfolder på sikkerhedsområdet. Hvis vi allerede nu forbereder os herpå, vil det være et signal om den store betydning, vi tillægger en styrkelse af vor fælles udenrigspolitik i fredens tjeneste.

Uden tøven støtte initiativer, der medvirker til at genskabe tilliden

Vi kan, og vi bør allerede nu overveje, hvorledes der kan pustes nyt liv i samarbejdet mellem det civile samfund og det israelske samfund. Vi har tidligere slået til lyd for, at fredsprocessens menneskelige dimension skal styrkes. Vi har støttet "people to people"-programmer. Mange af dem er i dag indstillet. Vi skal have dem i gang igen. Der vil kunne skabes et mylder af initiativer, hvis hver medlemsstat yder sit bidrag, og hvis Barcelona-processens mekanismer anvendes til dette formål.

Vi bør ikke lade disse projekter være forbeholdt en begrænset personkreds af indflydelsesrige palæstinensere eller israelere. De projekter, vi skal støtte, er projekter, som kan give de to folk mulighed for at nå til en bedre forståelse af, hvorledes man undgår at gentage en tragedie, hvorledes man dulmer smerten og vender energien mod opbygningen af en fremtid, der er mere præget af projekter end af ødelæggelser og trusler.

Det er en af henstillingerne fra Sharm el Sheikh-undersøgelseskomitéen. Den behøver ikke en dato for at blive sat i værk. Den har brug for al vor støtte, så de første forsøg kan gøres hurtigst muligt. Det ministermøde i euro-Middelhavs-processen, der er berammet under det kommende formandskab, vil kunne blive en anledning til at udarbejde en samlet oversigt over alle de bestræbelser, Den Europæiske Union udfolder på alle niveauer med henblik herpå.

Give den palæstinensiske økonomi en ny chance

Den palæstinensiske økonomi ligger i ruiner. Selv om de tillidsskabende foranstaltninger åbner mulighed for en gradvis tilbagevenden til normale tilstande, vil genopretningen blive langvarig. Som den største donor kan vi gøre normaliseringsprocessen lettere.

Hele vor kollektive støtteordning skal tages op til fornyet vurdering. Det er med dette in mente, at Kommissionen har ændret karakteren af sin støtte til Den Palæstinensiske Myndighed. Den aftale, der blev undertegnet den 31. maj mellem Kommissionen og Den Palæstinensiske Myndighed, betyder ydelse af en kontrolleret budgetstøtte på 60 mio. EUR. Den Palæstinensiske Myndighed har forpligtet sig til at føre en mere ortodoks og mere gennemsigtig politik. Vi bør støtte Kommissionens bestræbelser for at bistå Den Palæstinensiske Myndighed i dens reformer. Den direkte støtteaktion, der gennemføres nu, er ikke en definitiv løsning på de palæstinensiske institutioners krise. Beløbet er ikke på højde med de samlede beløb, som Israel har holdt fastfrosset siden krisens begyndelse. Den europæiske støtte vil hurtigt være opbrugt. Det vil så være nødvendigt at diskutere situationen igen.

Utallige er de projekter finansieret af Unionen/eller medlemsstaterne, der er blevet berørt af krisen. Nogle er blevet ødelagt. Andre aflyst. For at komme tilbage på rette spor og vise vor fælles beslutsomhed vil det kunne overvejes at foretage en samlet vurdering med angivelse af, hvordan man bedst udbedrer det, der er blevet beskadiget, genoptager projekter, som har måttet stilles i bero, og reviderer de prioriterede områder. En sådan samlet evaluering vil være et vidnesbyrd om vor styrkede effektivitet. Den ville illustrere Den Europæiske Unions større synlighed og åbenhed. Kommissionen kunne stille hele sin erfaring til rådighed for en sådan indsats.

Opretholde vor vision om en regionalpolitik

Den nuværende krise vedrører først og fremmest forbindelserne mellem Israel og Palæstina. Dette må ikke lede os bort fra den globale strategi, vi har fulgt siden Madrid-konferencen. Nu, hvor vi står for at fejre tiåret for denne kamp for at komme ud af 80'ernes krise, har vi både brug for en ny Madrid-konference og en opfølgning af Barcelona-processen.

En ny Madrid-konference: en subregional tilgang

Spændingerne i regionen er ikke begrænset til de yderst alvorlige spændinger, vi har nævnt her. Situationen ved grænsen mellem Israel og Libanon er ikke tilfredsstillende. Udsigterne til en genoptagelse af drøftelserne mellem Syrien og Israel er yderst ringe. Befolkningerne i regionens lande er frustrerede over, at de ikke høster fordelene ved globaliseringen hurtigt nok.

For at imødegå disse risici skal vi forblive tro mod vore principper og arbejde for en kollektiv international indsats, der fremmer stabilitet og varig fred i regionen.

Vi må opretholde en tæt dialog med Amman, Beirut, Cairo og Damaskus.

Opfølgning af Barcelona-processen: udnytte associeringsaftalerne fuldt ud.

Euro-Middelhavs-processen er en enestående mekanisme, som både omfatter vore bilaterale forbindelser med Mellemmøsten og muligheden for en multilateral indsats. En sådan indsats er hæmmet af den nuværende situation. Processen har imidlertid et stort potentiale. Vi må ikke give efter for vor tvivl. Processen har ikke mistet noget af sin relevans i vort langtidsperspektiv for euro-Middelhavs-forbindelserne. Vi bør ligeledes modstå ethvert forsøg, der tager sigte på at udelukke en af stifterne fra denne proces.

I hele regionen nyder vi privilegerede bilaterale forbindelser: vigtigste udenlandske økonomiske partner, vilje til og erfaring med en politisk dialog, som bygger på gensidig respekt, socio-kulturelle forbindelser arvet fra fortiden og bevaret i nutiden, som skal rettes endnu

mere mod fremtiden. Hele Mellemøsten gennemlever - med de særlige træk, der kendetegner området - en forandringsproces, som vi kan være med til at fremme.

Vore bilaterale forbindelser plejes gennem associeringsaftalerne. Vi har nu i denne region den nødvendige kritiske masse af aftaler, der er undertegnet eller under forhandling. Vi har en aftaleramme, der gør det muligt for os at bestemme, i hvilken rytme vore økonomiske, politiske og menneskelige forbindelser skal udvikle sig. Denne ramme giver os mulighed for at gøre mere og minde os selv om, hvordan tingene kan gøres bedre. Den sætter os ikke alene i stand til at opretholde en forbindelse, men også at forsvare de grundlæggende værdier, som vi bekender os til. Alle disse til rådighed stående instrumenter skal udnyttes fuldt ud og filosofien bag dem gentages.

V. KONKLUSION

Her ved slutningen af det svenske formandskab har Den Europæiske Union fået en større tilstedeværelse i Mellemøsten og en mere sammenhængende politik for denne region, ligesom den i højere grad bliver hørt af de andre partnere i det internationale samfund.

Vor koordinering, Kommissionens, den særlige repræsentants og min egen indsats skal sikre, at vi kan fortsætte i denne retning.

Vi har en kritisk situation i Mellemøsten, som kræver en prioriteret udnyttelse af alle vore instrumenter, både de gamle og de nye. Vor indsats må i den nuværende situation ofte gennemføres som hasteforanstaltninger. En sådan indsats kræver en hurtigere handle- og reaktionskapacitet. Desuden forsøger vi ikke alene at forhindre en yderligere forværring af situationen. Vi forsøger at vende tilbage til den vision om fred og stabilitet, som vi ønsker for denne naboregion. På intet tidspunkt må dette langsigtede mål tabes af syne.